

نگاه معناگرایانه ی رابطه انسان و طبیعت از منظر اسلامی

رقیه جورسرا^{1*}، سید علی سیدیان²

1. دانشجوی ارشد معماری از دانشگاه آزاد واحد علوم تحقیقات آیت ا...

آملی. Eleman.co44@yahoo.com.

2. استادیار دانشکده هنر و معماری، دانشگاه مازندران. a_seyedian@umz.ac.ir.

چکیده:

طبیعت برای انسان کمال است، چرا که به زندگی و ارزش هایش تحقق می بخشد. نیاز خودآگاه انسان به ارزش های فضای طبیعی سرآغازی است بر تفکر انسان نسبت به تولید فضای مصنوع. نور و تاریکی، صدا و بی صدائی و به تبع آن ها حرکت و سکون، صفت های ویژه ی فضای طبیعی در جهت جوابگویی به نیاز انسان در قالب درک نیاز. در اسلام، اتصال جدایی ناپذیر بین انسان و طبیعت و همچنین بین علوم طبیعت و مذهب در خود قرآن یافت می شود. اسلام، از طریق امتناع از جدا ساختن انسان و طبیعت به طور کامل، نگاه یکپارچه خود نسبت به عالم وجود را حفظ کرده است. با درک محتوای ملزوم و پندارمنشانه ی این رابطه به روند قیاس و جایگاه مفهومی آن در خلق اثر می پردازیم که با مروری بر مبانی مکتوب و پژوهش های موردی بر موضوعیت این تحقیق شکل می گیرد. روش تحقیق در این پژوهش مروری بر ادبیات این حوزه از نگاه صاحب نظران و ترکیب حفظ ساختارهای نگارشی با استناد به منابع مکتوب از دیدگاه اسلام گرایان و مفاهیم دینی پا گرفته در این سیطره می باشد.

واژگان کلیدی: قرآن، اسلام، طبیعت، انسان، مفهوم، ادراک